

VIDA I MIRACLES DE LA PENITÈNCIA DE TOTS SANTS

Els diaris en van plens! La TV que no para. I la ràdio ho anuncia en els titulars de les hores punta. "ELS CASTELLERS DE VILAFRANCA INTENTEN EL QUATRE DE DEU AMB FOLRE I MANILLES". Si tant se'n parla, bé deu valer la pena d'anar-ho a veure.

La peregrinació comença. Són les 10 del matí, i a la Pl. de l'Església s'hi concentren uns quants Xics (si ho mirem fredament, podem assegurar que hi ha més gent per a anar a veure els verds, que no pas en alguns assajos), omplim els cotxes i avall que fa baixada.

Quan portem una estoneta viatjant, ens trobem amb el primer obstacle, i és que tanta publicitat no podia pas anar del tot bé. L'interès per l'actuació provoca retencions a l'autopista en direcció a Vilafranca, uns 3 o 4 quilòmetres. Sortosament, la majoria dels vehicles se'n van cap a un altre destí, i passat el peatge de Martorell, que Déu-n'hi-do que car que arriba a ser, el trànsit millora. Quan ja gairebé hi som: - Allò que surt és l'anxaneta? - Diu l'un - No home, no. Allò és el campanar. - Li contesta l'altre.

L'arribada a plaça és, com cada any, una veritable carrera d'obstacles, ja que primer has de poder aparcar el cotxe i després has de parar a fer bona cara a tots els membres d'altres colles, mentre vas pensant com de gust et veuràs el cafetonet.

-A quina hora comença?

-Si fa o no fa, a 2/4 d'1.

-Que no era a les 12?

-Apa! Què dius...? De segur que fins a la 1 no començaran.

No l'ha encertada ningú. El primer castell s'intenta a quarts de dues tocadetes. I es tracta, naturalment, de la fita anunciada. Abans, però, hi ha hagut una cacera organitzada pels verds per tal de reclutar candidats a la trepitjada general. Val a dir que ho portaven estudiat, ja que mentre alguns membres de la colla s'internaven entre el públic buscant bons sagals que tinguessin la talla apropiada, la resta feien un passadís per tal de guiar-los fins a la pinya i impedir, així, que algú intentés evadir-se de tant interessant tasca.

No hi pots fer res. T'han estirat! T'han

col·locat! T'han apretat! I ara et trepitgen. I espera't, que, per si no t'ha agradat la primera vegada, a la segona encara t'apreten més. Ja n'hi ha prou! Ja n'estic fart! Que se'n vagin a pastar fang, que jo me'n torno al meu racó i, amb una mica de sort, encara podré veure algun castell interessant; O potser, alguna llenya... Finalment, balanç de la jornada:

No hi ha hagut Quatre de deu amb folre i manilles.

Ens hem hagut de conformar amb un simple tres de nou amb folre, una petita torre de nou amb folre i manilles i un discret quatre de nou amb folre, amb pilar de set amb folre al mig (o com vulgui que es digui), descarregat a les 16:00 hores, aproximadament dues hores i mitja després d'haver començat.

I és que, membres del món casteller, hem de tenir en compte que s'ha vingut a aquest món a patir i que les penitències cal celebrar-les els dies que la Santa Mare Església assenyala, com per exemple el dia de Tots els Sants.

David Nogueres

ELS ALTS AL DAVANT

Sota aquesta contundent afirmació s'amaga un fet que, parlant clar i català, m'emprenya una mica. No és que sigui baixet i, per tant, no és que m'ho diguin en mofa, però és que tampoc sóc tan alt, i a vegades cansa una mica. No sóc el primer a posar-me a les pinyes, però no em poden dir que falti a gaires; per tant, crec que no és demanar gaire tenir una mica de tranquil·litat, o més que tranquil·litat paciència, i així poder deixar d'escoltar vint-i-cinc mil vegades cada assaig la frase maleïda que encapçala l'escrit o bé d'altres tretes del mateix motllo, com ara: «Passa al davant que ets més alt» o «Vés a l'altra banda que no hi ha cap alt en aquella rengla». Espero que comentaris d'aquesta mena es redueixin considerablement, perquè demanar que desapareguin és impossible, ja que sembla que hi ha gent que hi està abonada. Del contrari, començaré a dubtar de l'única cosa bona que fins ara em pensava que m'havien donat els meus pares.

I sobretot, BON ROTLLO!!!

Lucas Xicsjander
(alies Rafel Fors)

